

OPEN PANORÀMIC

L'exposició *Open Panoràmic* posa en diàleg l'obra dels sis artistes finalistes de la convocatòria artística d'àmbit nacional que organitza el Festival Panoràmic al voltant de la imatge i el vídeo.

Aquesta edició està coordinada per la comissària Federica Matelli, i els treballs videogràfics giren al voltant del documental, l'experimentació i l'assaig visual.

La mostra suposa a més una col·laboració entre el festival Panoràmic, el centre d'art La Capella i l'Escola Massana, assajant així un model de treball que connecta aspectes de formació, producció i difusió de l'art emergent.

Aquesta exposició a l'Escola Massana forma part de Concèntric, un programa de La Capella que estableix relacions de complicitat amb espais i projectes artístics afins.

CECILIA HERNÁNDEZ, *ESTO NO ES UN SIMULACRO*

Una obra de vídeo que parteix de l'apropiació i la intervenció d'arxiu fotogràfic, per tal de dur a terme una narrativa especulativa al voltant de la imatge digital, la identitat i la presència del cos inscrit a portals de cartografies web.

JORDI CABESTANY, *MONSTRUM*

Una reflexió estètica sobre la representació dels rostres i els cossos en la societat contemporània. Tecnologies de l'artifici, noves intel·ligències, cànons col·lectius, consciències individuals, algorismes en xarxa, deformació de malles digitals, virtualitat vs realitat, ètica i estètica... En definitiva, la bellesa de l'horror contemporani.

EDURNE HERRÁN, *MIRROR, MIRROR ON THE WEB*

Cada cop hi ha més joves que demanen als cirurgians un resultat similar al del seu filtre a les xarxes socials. Les xarxes modifiquen la nostra autopercepció, augmenten la comparació i ens fan més (auto)crítics. S'estan creant unes expectatives irrealistes.

XAVI CARRIÓN, *CONSTEL·LACIONS*

El projecte és un estudi del rostre humà, una reflexió sobre els sistemes de reconeixement facial, sobre la privadesa i la llibertat individual. També sobre la tecnologia i les seves aplicacions a l'art contemporani, i sobre els conceptes d'autoria o apropiació.

LUCÍA MORÓN, *TE AMO. YO TAMPOCO*

Avui una màquina pot interpretar i anticipar-se a allò que nosaltres no podem percebre ni predir. Fa cinquanta anys no podia fer-ho. Tot i això, es van crear mètodes per reconèixer un criminal, per estudiar i entendre la "histèria" femenina. Ningú, però, es va ocupar de prevenir un fracàs matrimonial.

Què passaria si haguéssim utilitzat aquests mètodes per analitzar fotografies d'arxius familiars de casaments? Si poguéssim detectar faccions repetitives que ens pronostiquen un amor fallit o una solteria incurable? I si l'únic crim és l'assassinat d'un amor romàntic?

MARIJO RIBAS, *EL VALOR*

Un diàleg amb diferents aplicacions i plataformes d'IA sobre cares, herència, genètica i fitxer familiar. Les respostes, tant el disseny d'imatge com el desenvolupament de text, han evidenciat les lògiques racistes i classistes de les IA.